

MIJN OPERATIE.

MAANDAG 19 augustus heb ik een Deep Brain Stimulation operatie ondergaan. Nu, bijna 5 weken na de operatie, weet ik nog steeds niet wat de chirurg precies in mijn hoofd heeft uitgespookt. Maar dat hij iets gedaan heeft blijkt uit het feit dat ik dit verslag met 2 handen typ en dat was voor de operatie niet mogelijk. De tremor(trilling) toen in mijn rechterhand was zo sterk dat ik alleen met mijn linkerhand kon typen en letters met de rechterhand getypt vaak in grote getale onbedoeld op het beeldscherm verschenen.

Waar begint dit verhaal? Bij het moment dat Loes aan me vroeg: "Waarom wandelt je rechterhand niet mee"? Dat was ongeveer 13 jaar geleden. Een stroom van therapeuten boog zich erover en niemand wist een antwoord, totdat de neuroloog mij op Prinsjesdag 2003 vertelde dat ik volgens hem een beginnende vorm van de ziekte van Parkinson had. Wat daarop volgde heb ik beschreven in het boek : "Rafael en Parkinson, verslag van een proces", in diverse artikelen in het tijdschrift "Van hart tot Hart" en is te zien op You Tube onder de kopjes: Parkinson deel 1 en Parkinson deel 2.

Ongeveer 1 jaar geleden stelde mijn neuroloog professor dokter van Hilten mij voor om eens na te denken over deze operatie. Ik schrok: "Was het al zo erg met mij"? Ik had begrepen dat deze operatie pas aan het einde van de rit werd toegepast wanneer alles uitgeprobeerd was. Dat lag dus anders en dat bleek ook uit de verslagen die ik op Parkinson Plaza las. Ze waren niet allemaal lovend, maar een positieve tendens was zeker zichtbaar. Iemand had als titel van zijn verhaal geschreven: "Ik heb mijn leven weer terug". Nu had ik nog niet het idee dat ik mijn leven kwijt was, maar hoopgevend klonk het wel.

De maanden daarna las ik meer verslagen, keek op filmpjes van You Tube en had een gesprek met een nog jonge Parkinson patiënt op de bijeenkomst van de uitreiking van het de biografie van Hans Bogers.

"Altijd doen" zei hij tegen mij. Zo werd ik een aantal weken later op een morgen wakker met het sterke besef: "Dit ga ik doen" en dat sterke gevoel heeft me nooit meer verlaten. Ik wist het zeker en daar heb ik niet meer aan getwijfeld.

Ik wist het zeker, maar was de medische stand ook overtuigd van mijn geschiktheid om deze operatie te ondergaan? In de winter van 2013 kreeg ik een oproep voor 2 ballotagedagen. Tijdens de eerste dag hadden Loes en ik apart en gezamenlijk een gesprek met een neuropsycholoog. Daarna werd ik onderworpen aan een aantal opdrachten die mijn geheugen, mijn ruimtelijk inzicht en mijn innerlijke gesteldheid testten. Regelmatig voelde ik me klein worden omdat ik merkte hoe mijn geheugen was achteruitgegaan.

De Parkinson- verpleegkundige vertelde ons daarna wat we van de operatie konden verwachten.

Ik kan me van haar verhaal niet veel herinneren, maar ik voelde me wel opgeluchter toen we de afdeling neurologie verlieten. Na een lunch in het ziekenhuis restaurant kwam het hoogtepunt van de dag: de MRI scan. Ik was daar 10 jaar geleden al eens in geweest en dat duurde bij elkaar 5 seconden. Ik ben toen het ziekenhuis uitgevlucht met de overtuiging: Dit ga ik dus nooit van mijn leven doen. Gelukkig veranderen de dingen in de loop der jaren, maar ik zag er toch tegenop. Ik heb toen een paar sessies zelfhypnose gevolgd om een beetje goed beslagen ten ijs te komen. Ik heb zelfs van de mogelijkheid gebruik gemaakt om "proef te liggen". Het ziekenhuis heeft een niet-meer gebruikte MRI scan waarin je dat kunt proberen. Dat had ik de week daarvoor gedaan en dat was goed gegaan.

De scan zelf viel tegen. Vooral het geluid dat de scan produceerde was oorverdovend. Het leek wel oorlog. Wat mij het meest heeft geholpen was de aanwezigheid van Loes die mijn voeten vasthield. Het toepassen van oefeningen ging maar moeizaam, maar doordat ik mijn aandacht steeds bij mijn voeten had en ik mijn ogen stijf dichtield kon ik het volhouden. Wat mij ook heeft geholpen waren de aankondigingen van de verpleegkundige van de scan. Hij vroeg iedere keer heel beleefd: "Gaat het nog goed, meneer de Rijke, we gaan nu beginnen met de volgende sessie en die duurt 3 minuten.". Zeer ondersteunend!

Tijdens het volgende bezoek aan het ziekenhuis kregen we de uitslag van het onderzoek. De kamer van van Hilten pulde uit: behalve hij waren er de neurochirurg Hofman, een Amsterdamse vrouwelijke neurologe Contarino, 2 Parkinson-verpleegkundigen en nog 2 assistenten aanwezig. Ik voelde me een

filmster tijdens een persconferentie.”(Wat moet dat aan salaris gekost hebben”, vroeg Loes zich achteraf nog af) Van Hilten begon met de mededeling dat ik geschikt was bevonden voor de Deep Brain Stimulation operatie. Er waren in ieder geval geen contra-indicaties. Ik moest een paar keer heen en weer lopen, omdat de operatie invloed kon hebben op mijn evenwicht. Er waren vragen over mijn somberheid, want ook die kon terugkomen. Tot slot vertelde de neurochirurg iets over de operatie zelf. Ik vond mezelf bijdehand en assertief, kan ik me wel herinneren. Moest ik indruk maken op de doktoren? Wilde ik me niet gedragen als de gemiddelde Parkinson patiënt ?

In ieder geval was ik was opgelucht en tevreden reden we naar huis.

Deel 2 vond voor en in de zomervakantie plaats. Deze keer was het ziekenhuis Leyenburg “the place to go”. Door de vakantie van de diverse doktoren was het een verspreid schema. Het begon op een warme zomerdag met de neuro-psycholoog, die een aantal onderdelen van de eerdere tests herhaalde. Een aardige man, maar volgens mij een zinloos onderzoek.

Zinvoller (zo zou ik achteraf bemerken)was de ontmoeting met de fysiotherapeute. Zij liet mij allerlei oefeningen en testjes doen. Helaas was ik erg-ON, zo dat ze een eenzijdige indruk van mij kreeg. Dat gold ook voor Dr. Contarino die we na lang wachten konden ontmoeten. Ik mocht na 2 uur geen medicijnen nemen, maar om 5 uur was ik nog –ON. Zij vertelde nog een keer het verloop van de operatie en zij liet het kastje zien dat onder mijn huid geplaatst zou worden. Het formaat viel mij tegen: het was een fors pakje sigaretten. Zij liet ook de elektroden zien die door een buisje mijn hersens ingeduwd zouden worden.

Wij schrijven vrijdag 9 augustus. Nog 10 dagen.

Ik kreeg de opdracht van dokter Contarino om een week voor de operatie te stoppen met medicijnen. Gelukkig nuanceerde ze dat en was het zelfs toegestaan om nog Sinemet te slikken op de dag voor de operatie. Toch waren de laatste dagen voor de operatie niet gemakkelijk .Op de zondag voor de operatie sloop er angst binnen en daar werd ik door overvallen. Wat ik aan oefeningen deed, Emotional Freedom Techniques toepaste, het hielp allemaal niet. Het stoppen met medicijnen had niet alleen lichamelijke gevolgen, maar werkte ook in op mijn emoties. Eindelijk was het zondagmiddag 4 uur en konden we naar het ziekenhuis. Wanneer ik dit opschrijf komen de angstkriebels weer terug. Afschuwelijk !!

In het ziekenhuis werd ik doorverwezen naar de 10^e verdieping en daar bleek bijna een soort hotel te zijn, waar iedere patiënt een eigen kamer heeft en mag kiezen wat hij wil eten. Tevens is er een computer beschikbaar waarop je ook televisie kunt kijken. En konden er gasten blijven slapen. Toch had ik weinig oog voor dat ziekenhuis nieuwe stijl. Ik kreeg een intake van een zuster die vol ontzag naar me keek toen ik haar vertelde dat ik een DBS zou ondergaan.

Toen sloegen de stoppen door. Ik had het gevoel dat ik in een diepe kuil viel en ik kon er niet meer uit. Dankzij een pilletje tegen de angst en de dwingende ogen van Loes ontstond er weer wat rust. Loes besloot om te blijven slapen en dat vond ik prettig.

Tijdens Het langzaam donker worden keek ik naar buiten en zag ik mijn jeugd voor me. In de wijk voor het ziekenhuis lag de straat waar ik gewoond heb tussen mijn 8^e en 18^e jaar. De Paaskerk stond

tegenover ons huis en die was gemakkelijk zichtbaar. Ik herinnerde mij tochten op het terrein waar het ziekenhuis stond op zondagmorgen met de buurtkinderen om katjes te gaan plukken. De lagere school waarop ik had gezeten en allerlei plekken waar ik was geweest in een periode die voor mij belangrijk was.

Van de zondagavond kan ik me verder weinig herinneren. Ik weet dat Johan Simons(ons wel bekend van de Emiliehoeve) zomergast was, maar ik werd ook bezig gehouden door broeders en zusters die bij mij een infuus probeerden aan te brengen. Het infuus mocht niet bij mijn pols of elleboog geplaatst worden in verband met de oefeningen die ik moest doen tijdens de operatie .Pas om half 1 's nachts kwam er een broeder van de nachtdienst die het goede plekje uiteindelijk vond, maar tevens mij wakker maakte uit mijn lichte slaap. We hebben niet veel geslapen die nacht. Ik herinnerde mij dat ik thuis ook wel sliep op Madopar. Ondanks het verbod heb ik er 2 genomen en toch nog wat geslapen.

Rond half 6 ging het gordijn naar de gang open. De grote dag stond op het punt te beginnen. Ik was blij dat Loes er was. Ik werd voorzichtig gewassen en kreeg een operatiehemd en witte kousen aan(tegen de trombose).Ik mocht niet eten of drinken. Ik kreeg ook een katheter. Het zag er eng uit met lange, dunne slangen, maar uiteindelijk viel het mee. Op naar de 2e verdieping, naar de operatieafdeling. Het was vreemd om zo rond gereden te worden. Ik had zo vaak andere mensen op hun ziekenhuisbed door de gangen zien rijden en nu lag ik er zelf in. Ik werd eerst naar de MRI scan gebracht. Daar maakte ik kennis met Nelleke, een verpleegkundige die de gevleugelde woorden sprak: 'U kunt vandaag niet lastig zijn". Zij vertelde iedere keer wat er ging gebeuren en wat er pijn zou kunnen doen. Zij was geweldig en ze heeft me echt door de dag heen gesleept. De neurochirurg kwam eerst met zijn meccanodoos om een soort masker om mijn hoofd heen te bouwen.(zie foto boven) Ik kreeg 4 pijnverdovende prikken(die pijn deden) en daarna werd op 4 plekken een schroef aangedraaid. Na een aantal minuten ontstond er wat onrust: Mijn hoofd paste niet in de scan-vorm. "Geen scan, geen operatie" mompelde de neurochirurg .Er kwam flink wat duw- en trekwerk aan te pas voordat ik de scan in kon . Ik voelde me als een taart die in de oven werd geschoven. Het was allemaal erg ongemakkelijk en ik voelde me alleen toen ik daar temidden van het oorlogsgeweld lag. Gelukkig hield Loes mijn voeten vast en duurde het maar 10 minuten. De 2^e ronde duurde ook 10 minuten, maar het geluid was een stuk minder zei de man van de MRI scan. Ik weet niet of hij een gehoorprobleem heeft, want de herrie was 2 keer zo hard. Afschuwelijk. Ik weet nog me dat ik me onverzettelijk voelde en ik wist zeker dat ik dit ging volhouden. Al zou dit een uur duren , ik zou het volhouden. Ik verbaasde me over mijn standvastigheid en ik wist dat de paniek, de totale paniek hijgend op de loer lag om mij te bespringen. Na de scan werd ik naar de verkoeverkamer gereden en namen de artsen de tijd om de boorbaan te berekenen. Nelleke legde uit wat er ging gebeuren en liet mij een uurtje alleen met Loes. Van dat uur weet ik niet veel meer, maar in mijn herinnering zie ik Nelleke aankomen, die nog een keer vertelt wat er gaat gebeuren en die me daarna meeneemt naar de operatiekamer. Een kort afscheid van Loes en daar ga ik.

De operatiekamer is een grote badkamer betegeld met groene tegels .Iedereen die daar rondloopt heeft een kapje op, zodat ik niet weet wie wie is. Ik mag nog een beetje zelf bepalen hoe ik mijn hoofd wil houden en dan word ik vastgeklonken aan de operatietafel .Ik lig vast en ik kan mijn hoofd geen millimeter bewegen. We beginnen met een tentje boven mijn hoofd op te zetten. Van het begin af aan heb ik pijn in mijn rug. Pas na 2 uur kan de narcotiseur wat pijnstillende middelen in het infuus doen en

verdwijnt de pijn langzamerhand. Ik kan niet zien wat er verder gebeurt, maar er wordt van alles open gesneden en tenslotte wordt er in mijn schedel geboord. Omdat mijn schedel verdoofd is voor de , voel ik geen pijn, maar het is wel een aparte sensatie . Daarna wordt er heel voorzichtig, een ½ mm. per keer buisjes in mijn hersens ingebracht. Het gaat zo voorzichtig omdat een botsing met een bloedvat fatale gevolgen kan hebben. Daar zal ik een paar weken later op een onaangename manier nog aan herinnerd worden. Uiteindelijk kwam de neurochirurg uit op de subthalamus nucleus, het einddoel van de reis door mijn brein .Nu werd de meest ideale plek gezocht en daar was mijn medewerking voor nodig. Omdat mijn spraakvermogen inde buurt ligt, wordt iedere keer mijn soepelheid bij mijn pols gekoppeld aan mijn vermogen om het zinnetje:” Leentje leerde Lotje lopen” foutloos en zonder dubbele tong uit te spreken. Ik lijk soms wel een dronken tor. Vreemde sensatie om afhankelijk te zijn van de stroomstootjes .De operatie heeft bijna 5 uur geduurd en al die tijd zat ik vastgeklonken aan de operatietafel De herinnering achteraf terwijl ik hier rustig op mijn stoel zit te typen, doet mij nog rillen. Afschuwelijk. Ik heb altijd al iets gehad met gevangen zitten en veranderd worden in een doodskist. Ik was toentertijd blij met Umma Thurman die levend werd begraven en die erin slaagde om uit de doodskist te komen.(Kill Bill 1 en 2)

Waar ik het meest verbaasd over was dat ik niet in paniek raakte, want alle voorwaarden om uit mijn bol te gaan waren aanwezig. Ik realiseerde me toen heel sterk dat iedereen die beloofd om mij te steunen, aan me te denken, voor me te bidden of een kaarsje te branden, ik realiseerde me dat iedereen aanwezig was en rondom mij stond en mij beschermde tegen de paniek en de angst. Ik kan dit gedeelte van de operatie nauwelijks met droge ogen navertellen, omdat het zo overweldigend was.

Na ongeveer 2 uur krijg ik er genoeg van, zeker wanneer 1 van de neurologen “kwijt is “in het ziekenhuis en het zeker 5 minuten duurt voordat hij gevonden is en wij verder kunnen gaan. Ik begin tegen Nelleke aan te zeuren en heel professioneel ontvangt zij mijn klachten en weet het gesprek op een ander thema te brengen. Na 3 uur begint het een beetje “leuk” te worden, want ik moet allerlei oefeningen doen om de elektrode zo goed mogelijk te bevestigen. Ik moet hoofdsteden en hoofdrekeningen benoemen en uitrekenen. Al gauw wordt de schoolmeester in mij wakker en wordt er gevraagd om moeilijke hoofdsteden, want deze meneer weet wel erg veel. Zo gaat de tijd snel en kan de eerste elektrode vast gezet worden. We zijn nu 4 uur bezig, maar zo zegt Nelleke de andere kant gaat sneller. Het wordt bijna “gezellig” in de operatiekamer. Er komt een sfeer van “we zijn er bijna” en ik roep bijdehand dat ik nog wel de hele dag door kan gaan. Tegen 3 uur in de middag zit de 2^e elektrode ook vast en met een zucht t van verlichting laat ik het meccano-bouwwerk rond mijn hoofd afbreken. Ik heb het gehaald. Ik zoen Nelleke op beide wangen en ik word naar de verkoever kamer gereden. Klein kinkje in de kabel: er is iemand die bij een verkeersongeluk een hoofdwond heeft opgelopen en die moet eerst worden geopereerd. Het kan me allemaal niet zoveel schelen. Tot mijn stomme verbazing hoor ik na een tijdje de stemmen van Loes en Sarah. Zij zouden worden gebeld wanneer de hele operatie gebeurd zou zijn, maar Loes kon(gelukkig) niet wachten en is toch naar het ziekenhuis gekomen. Tranen vloeien rijkelijk. Pas tegen 5 uur word ik opgehaald voor het laatste deel van de operatie : het aanbrengen van de batterij onder mijn sleutelbeen.. Dat gebeurt onder narcose, dus daar heb ik weinig van meegekregen. Rond 8 uur is dat ook gebeurd en in een enigszins verwarde toestand word ik weer naar de 10^e verdieping teruggebracht.

Loes:

OP zondag rond 16 uur heb ik Hans naar het Leyenburg ziekenhuis gebracht. Er moesten diverse voorbereidingen getroffen worden zodat de artsen vandaag vroeg met hem aan de slag konden. Er moest een heel programma worden afgewerkt.

Zondag was een zware dag. Door de afbouw van de medicatie kreeg Hans steeds meer last van de Parkinson. Omdat de Parkinson ook inwerkt op het gevoelsleven was het fysiek en emotioneel een zware dag. Gelukkig mocht hij een oxazepammetje voor de ergste stress.

Het Leyenburg heeft een nieuw concept, een ziekenhuis met hotelfunctie!! Een prachtige 1 persoonskamer met roomservice en mogelijkheid voor familie om te blijven slapen. Dat heb ik dan ook gedaan, het was goed om samen te zijn, we konden elkaar half slapend geruststellend toespreken. Bijzonder om zo samen wakker te worden en de voorbereidingen mee te maken die nodig zijn voor deze bijzondere dag!!

Hans was rustig en met goede moed aan de dag van de operatie begonnen. Hij kreeg de hele dag een speciale verpleegkundige tot zijn beschikking, Nelleke. Deze persoonlijke assistente was er om het hem de hele dag zo comfortabel mogelijk te maken. Alles werd tot in de puntjes uitgelegd en toegelicht.

De hele operatie, het installeren van het ijzeren frame op zijn hoofd, het maken van de scan waarbij zijn hoofd totaal werd gefixeerd, het vastschroeven op de operatie tafel, het boren in zijn hoofd het aanbrengen van de elektrodes en alle oefeningen die hij bij kennis heeft moeten doen, het is een ongelooflijk zware exercitie geweest. Zoals de artsen al aangaven, het is waarschijnlijk de zwaarste dag in je leven. Hij heeft het tot zijn eigen verbazing allemaal heel goed gedaan.

Hij vertelde dat hij de concentratie heeft kunnen opbrengen door oefeningen te doen o.a. door alle mensen die ons de afgelopen dagen hebben gesteund met mooie en lieve berichten, te visualiseren. Prachtig, jullie waren er dus allemaal bij!!!!

Een minpuntje was dat de neurochirurg de operatie niet helemaal af kon maken omdat hij werd weggeroepen voor een levensbedreigende situatie. Vanavond is de operatie afgemaakt, is Hans onder narcose gebracht en zijn de elektrodes met verdoving onder de huid gebracht en is het kastje onder zijn sleutelbeen geïnstalleerd. Al met al heeft de dag van half 6 in de ochtend tot half 8 in de avond geduurd, het was een lange dag!!

De nacht na de operatie was Hans helemaal hieper de pieper. Door het gepeuter in zijn hersenen schijnen mensen zoveel hersenactiviteit te hebben dat ze niet goed tot rust kunnen komen en een beetje verward worden. Midden in de nacht belde hij me op met de mededeling dat het echt niet eerlijk was dat hij nu nog niet slaapt en dat de zusters de klok terug lieten lopen. Komisch gesprek om 2 uur in de nacht!

Gelukkig heeft hij vannacht goed geslapen en krijgt hij weer meer besef van de realiteit.

De artsen hebben door Hans zijn fantastische concentratie en uithoudingsvermogen uitgebreid allerlei testen kunnen doen: Liesje leerde Lotje lopen langs de lange Lindelaan, ondertussen met de vingers knippen en met de ogen draaien en dat terwijl de artsen in je hersenen peuteren!! Wat is de hoofdstad van Nicaragua? Het werd voor de artsen een spel om moeilijke vragen te verzinnen waar hij het antwoord nu eens niet op wist. Deze testen waarbij verschillende functies worden getest waren heel belangrijk voor de plaatsing van de elektroden en de mate van stimulering. De artsen waren de volgende dag nog opgetogen over de operatie en het resultaat.

Van dat fantastische resultaat merken we nu nog niet veel. Het kastje dat de stroomstootjes gaat geven in de hersenen is nog niet aangezet en de medicatie wordt vanaf gisteren weer gegeven. De komende tijd wordt de balans gezocht tussen de stimulering met de elektroden en de medicatie. Teveel stimulering kan een vreemd effect hebben. B.v psychotische klachten of depressieve klachten,

verslaving ,.... dat willen we natuurlijk niet. Het positieve effect zal zijn dat hij o.a. weer goed kan lopen en minder afhankelijk zal zijn van de werking van de medicijnen.

Omdat hij inmiddels het maximale slikte en toch vaak uren weinig tot niets kon doen, kunnen we ons voorstellen dat het fantastisch moet zijn om plannen te maken en ze ook uit te kunnen voeren. Daar verheugen we ons op!

Deze afstemming kan 3 tot 6 maanden duren. Tot die tijd zal hij regelmatig terug moeten naar het ziekenhuis. Grappig is wel dat er een afstand bediening bij wordt geleverd, dus we kunnen Hans ook uit zetten.

Eerst maar rustig bijslapen en herstellen en verwerken wat er allemaal is gebeurd. Daarna gaan we aan de slag met de plannen die we al tijden aan het smeden zijn. Als je geopereerd bent dan gaan we.....!!

Dank nogmaals voor al jullie lieve berichten.

Ik heb ze allemaal gekopieerd in een Word document en voor Hans meegenomen. Hij heeft ze diep ontroerd gelezen.

-De eerste krant na de operatie.

Het is nu 3 oktober, bijna 6 weken na de operatie.

Het gaat goed. Eergisteren zijn we naar de neuroloog geweest en die heeft mijn kastje bijgesteld. Wonderlijk hoe dat gaat. Met een wattenstaafje("ja, ik heb even niets anders")tikt hij wat gegevens in en hop daar is mijn linkerkant 0,2 hoger gezet en kan ik weer goed lopen. Goed??? Nee fantastisch!!!!Ik heb die dag uren gelopen met een grote glimlach op mijn gezicht. Heerlijk !!! Dat het de volgende dag weer wat minder is, maakt mij niet zoveel uit. Wij weten nu hoe het kastje werkt en we hebben ook geleerd om er mee om te gaan.

Er is de afgelopen periode 1 schaduw geworpen over mijn gelukzaligheid : Donderdag 5 september kreeg ik een epileptisch insult. Zonder enige waarschuwing of signaal vooraf, viel ik op de grond.

Schuimbekkend, terwijl er bloed uit mijn mond kwam en mijn gezicht paars werd. Roos en Loes waren op dat moment thuis(hoewel de scholen al begonnen waren).Ze zijn zich rot geschrokken. Roos heeft geprobeerd mijn mond open te doen , maar lukte niet. Ook schijnt zij de straat opgelopen te zijn en geroepen te hebben: "Weet er iemand iets van EHBO af, want mijn vader gaat dood". Een meisje van de kroeg op de hoek zei dat ze 9 jaar geleden een EHBO diploma had gehaald. Toen ze bij mij kwam wilde ze hartmassage toepassen, waarop Loes haar toeriep: "Niet doen, daar zit een kastje". Kortom totale paniek. Loes heeft 112 gebeld en al heel snel kwamen er 3 politie—agenten die mijn T-shirt openknipten, maar verder niets deden, De ambulance kwam snel daarna (volgens Loes binnen 10 minuten) en die brachten rust in de tent want die zagen als snel dat het een epileptisch insult was.

Ik werd wakker in de ambulance en wist totaal niet wat er gebeurd was. De broeder stelde mij gerust, maar het verschrikte gezicht van Loes achter hem vertelde een ander verhaal. De broeder vertelde dat ik een epileptisch insult had gehad. Daar zou ik niet aan dood gaan, maar we gingen nu naar het ziekenhuis om even te kijken wat er nog verder aan de hand was. Wat volgde was een serie onderzoekjes in mijn hoofd en hart." We houden u graag nog een nachtje in het ziekenhuis, voor de zekerheid", zo vertelde de mooie neuroloog die ons begeleidde.

En zo belandde ik voor 1 nachtje weer op de 10^e verdieping. De dag daarop mocht ik weer naar huis.

Toen we 2 dagen later bij de neuroloog zaten vertelde hij dat het insult te maken zou kunnen hebben met een eventueel bloedvat dat de neurochirurg had moeten dichtschroeien tijdens de operatie. Om herhaling te voorkomen zou ik minimaal een jaar anti-epileptica moeten slikken. Toen ik in de loop van de weken steeds beter ging lopen, werd de schaduw van het insult steeds kleiner en besloot ik dat dit een eenmalige gebeurtenis zou blijven.

Dat geldt voor het insult maar zeker ook voor de operatie.

Hoewel, als ik zie hoe goed ik nu loop zou ik deze operatie iedere Parkinsonpatiënt van harte gunnen.

Hans de Rijke
4 oktober 2013.

